

et folketingsvalg, hvor Enhedslisten anbefaler, at vi træder ud af EU, fordi Enhedslisten er ikke sådan nogle, der bare lader sig kyse af Jens-Peter Bonde, ligesom Dansk Folkeparti gør. Er det korrekt?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er ikke helt sikker på, at jeg forstod det sidste der med Jens-Peter Bonde. Så det må jeg nok have repeteret, hvis jeg skal svare på det.

Kl. 14.40

Men det er fuldstændig korrekt forstået, at Enhedslisten i den situation, hvor der er et folketingsvalg, efter at der har været en folkeafstemning, selvfølgelig vil fremlægge sin politik på EU-området, og så må vælgerne støtte den eller lade være; det er jo op til vælgerne. Vi vil bare ikke være med til at komme som et parti, der måske repræsenterer 2-3-4 pct. af befolkningen, og så prøve at tage patent på, hvad et nej repræsenterer.

Det var jo også derfor, vi var uenige med og kritiserede fru Pia Kjærsgaard, fordi vi hørte det meget på den måde, at et parti, som altså okay er lidt større, de har så 10-12 pct. eller noget i den stil, forsøger at tage patent på, hvad over 50 pct. af befolkningen stemmer. Det mener vi altså at man skal holde sig fra.

Så vil jeg godt lige til hr. Henrik Vestergaard, der siger, at det her bare er det sædvanlige anti-EU, sige: Nej, det er det ikke helt. Det er det sædvanlige antiunionsspørgsmål, der er til debat. Sagen er jo den, at i hele den proces, hvor Romtraktaten blev etableret, hvor man taler om et stadig snævrere samarbejde osv., har der jo været en udvikling, hvor ideen har været for enden at få en europæisk union. Alle de skridt, der blev taget med pakkeafstemningen i 1986, med Maastrichtafstemningen i 1992, med Edinburgh i 1993 osv., har jo været et spørgsmål om at bringe os tættere til en situation, hvor der var en europæisk union, en unionsstat. Der har vi i hver enkelt afstemning sagt nej, fordi vi er imod den udvikling.

Nu kan man så sige, at vi er kommet i den situation, at vi er fremme ved dørtrinnet, fordi det er rent faktisk lykkedes at komme så langt, at Den Europæiske Unions statsdannelse står lige foran os. Skulle vi så i den situation undlade at sige nej? Det, vi har kæmpet for altid og advaret imod, nemlig at man opbyggede en europæisk union, skulle vi lige pludselig lægge os fladt ned og sige, at det vil vi ikke kæmpe imod længere?

Nej, det vil vi selvfølgelig fortsat kæmpe imod, og den måde, vi kan kæmpe imod det på, er med blyanten, når folkeafstemningen kommer, ved, at vi ligesom et flertal i den danske befolkning sætter vores kryds ud for nej til opbygning af en europæisk unionsstat.

Formanden:

Så kan vi vist gå videre i ordførerrækken: fru Tove Videbæk.

Tove Videbæk (KRF):

Traktatforhandlinger har præget EU gennem de sidste 10 år. Med Maastricht-, Amsterdam- og Nicetraktaten samt en dansk afstikker til Edinburgh i 1992 har EU's voksende medlemsskare forhandlet og taget stilling til mange traktatudkast og samarbejdsformer. Gennem 3 år har politiske debatter lydt i og uden for det europæiske konvent, og i sommer barslede konventets 105 deltagere så med udkastet til en forfatningstraktat.

Men forfatningstraktaten er ikke forhandlet færdig endnu. Traktatens vedtagelse kræver som bekendt enstemmighed, og denne vigtige bestemmelse giver hvert land en omfattende forhandlingskapital, og en sådan kapital håber vi, at statsministeren vil forvalte med rettidig omhu og ikke ødsle bort på at gøre et enkelt dansk forbehold til et udlændingeforbehold.

Forbeholdet om de retlige og indre anliggender skal muligvis ændres, men bestemt ikke til det foreslåede udlændingepolitiske forbehold. Danmark, Europa og den internationale sikkerhed er langt bedre tjent med at satse på en fælles europæisk flygtninge- og asylpolitik.

Kristeligt Folkeparti mener i øvrigt, at danskerne burde få mulighed for at tage stilling til et af forbeholdene ad gangen. Kristeligt Folkepartis forslag om at lade befolkningen tage stilling til forsvarsforbeholdet med henblik på at afskaffe det blev desværre fejlet af bordet af Folketinget her i foråret.

Forfatningstraktaten byder på langt større udfordringer end de danske forbeholds eventuelle videreførelse, men før jeg går ind i det, vil jeg nævne et par af de positive elementer, som vi ser i det foreliggende traktatudkast.

Forfatningstraktatens forord og artikler om værdier og mål understreger EU som et værdifællesskab, der skal være til gavn for såvel borgere i EU som for befolkningerne i landene uden for EU. Udkastet indeholder også en beskrivelse af kompetencefordelingen mellem stater og EU,